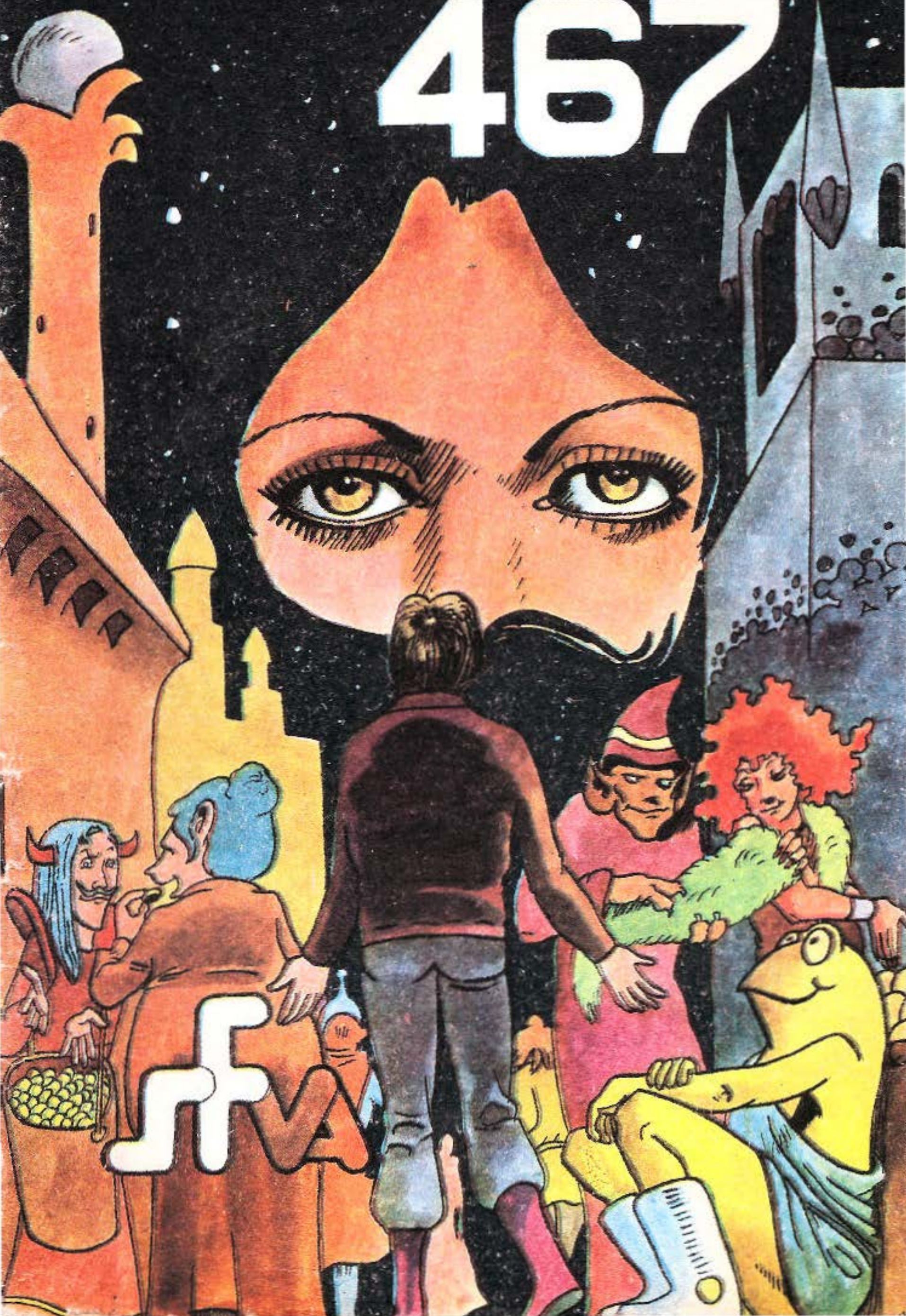

467
sfv

S.F.V.A.

SOCIETATEA FANILOR „VICTOR ANESTIN"

Este o societate independentă ce își propune să reunească în rîndurile sale scriitori și artiști plastici cu o viziune nouă asupra culturii și să vitalizeze ramuri marginalizate pînă acum ale artei românești, cum ar fi : științifico-fantasticul, fantasticul, banda desenată, etc.

S.F.V.A. nu propagă și nu va propaga concepții naționalist-șovine, rasiste sau neofasciste și, în plus, este indiferentă oricăror orientări politice.

În cadrul societății și protejată de ea funcționează editura „SFVA".

Societatea are statut propriu de funcționare și își rezervă dreptul de a se afilia unor organizații similare din țară și străinătate, precum și dreptul la liberă inițiativă.

SFVA a fost creată ca o cerință obiectivă a momentului actual și a luat ființă prin apariția unui mare număr de scriitori, graficieni ce, practicînd același mod de expresie, simt nevoia de a se solidariza într-o asociație a lor.

SFVA va urmări cu precădere atingerea unor obiective ca :

— promovarea unei concepții în artă care să urmărească așezarea omului în centrul creațiilor ;

— abordarea problemelor cu care se confruntă, se va confrunta sau s-ar putea confrunta omenirea : poluare fizică și spirituală, război, expansiune cosmică, etc. ;

— înnoirea limbajului artistic, dînd întîietate ideilor noi, eliberare de șabloane, găsirea unor noi forme de exprimare artistică adecvate timpului nostru ;

— utilizarea unor tematici complexe, variate, care să permită dezvoltarea disponibilităților imaginative ale creatorilor tineri ;

— organizarea de spectacole, expoziții de artă plastică, gale de filme și alte manifestări artistice.

Președintele societății MIHAI CRANTA

Secretar : GHEORGHE CONSTANTIN

Secretar : RANCEA MIRCEA

467

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PÎRLIGRAS

Francis Carsac este cunoscut cititorilor români grație romanului „Robinsonii cosmosului" (1955), apărut în limba română în 1964 la Editura tineretului. Puțini însă știu că în spatele acestui pseudonim se ascunde de fapt François Bordes, doctor ès sciences, vechi cercetător în cadrul C.N.R.S. francez (Centrul național de cercetări spațiale) și fost director al Antichităților preistorice din Aquitania.

Laolaltă cu Fred Hoyle și John Taine, face parte din mica grupare a personalităților științifice de marcă ce s-au interesat îndeaproape de SF. Biografia sa cuprinde peste două sute de cărți ce tratează geologia cuaternarului și preistoria paleolitică, dar și cîteva volume de space opera publicate între 1954 și 1967 :

Ceux de Nulle part (Cei de nicăieri – 1954)

Terre en fuite (Pămîntul dezertor – 1960)

Pour patrie, l'espace (Ca patrie, spațiul – 1962)

Ce monde est nôtre (Lumea aceasta e a noastră – 1962). Tema acestei cărți gravitează în jurl convietuirii. Consiliul Ligii Galactice nu admite mai mult de o specie umană pe planetă. Dar pe planeta Nérat, trei umanități afirmă : „Lumea aceasta e a noastră"... O parabolă asupra războiului din Algeria ce se afla, pe atunci, în centrul tuturor dezbaterilor...

La vermine du lion (Paraziții leului –1967) este o carte despre colonizarea spațiului. Faună, floră, umanitate extraterestră se întîlnesc într-o narațiune trepidantă pe care F. Carsac o conduce cu măiestrie și pe care v-o oferim în paginile următoare...

V.P.

Ed. SFVA – (467) – aprilie 1990

Paraziţii leului

de **Francis Carsac**

Lui L. Sprague de Camp
de la care am împrumutat Biştarii,
şi lui Poul Anderson,
cerîndu-mi scuze că i-am creat lui sir
Dominic Flandry **un predecesor**

Prima parte
ELDORADO

Capitolul I
PORT-METAL

— Am ajuns, *miss* Henderson.

— Simţisem asta şi eu.

Tînărului locotenent îi revenise surîsul amabil.

— Pe legea mea, *miss*, n-am putut să vă asigurăm luxul cu care sînteţi fără îndoială obişnuită, dar *Sirius* este o navă bună şi dacă un gravitron s-a dereglat în ultimul moment este un accident obişnuit...

— Chiar şi celor mai mari pacheboturi interstelare ? Ştiu. Asta vrea să spună că pe cele mai bune linii există totuşi mecanici incapabili.

Ofiţerul roşi, se crispă.

— Bine, *miss*. O să trimit să vă ia bagajele.

Rămasă singură, Stella Henderson ridică din umeri.

Ce-o apucase să se răstească aşa la bietul Hopkins ?

Acesta făcuse tot posibilul ca ei să-i fie plăcută călătoria interminabilă de patruzeci de zile de la Sean IV pînă la această planetă pierdută a stelei Van Paepe. N-ar fi depins decît de ea ca această călătorie să fi fost plăcută.

Eldorado : G.C. 6143. Distanţa faţă de Soare : 22 500 ani lumină.

A treia planetă a unei stele G.O. Densitate, diametru... nu-şi mai amintea ; era puţin mai mare decît Terra, cu gravitaţia la suprafaţă de 1,05 g, cu o atmosferă densă, puţin bogată în oxigen. Recunoscută în 2161 de expediţia lui Van Paepe. Indigeni umanoizi, cei mai umanoizi cunoscuţi. Stadii primitive de civili-

zație, atingînd în unele locuri gradul vechilor asirieni, dar nedepășind în general epoca pietrei. Fusese uitată pînă în 2210, dată cînd expediția Clement-Cogswell făcu aici o scurtă escală. Descoperirea de bogate mine de aur, metale rare și diamante îi atribuise numele de Eldorado și antrenase aici fondarea unei cetăți miniere de către Biroul Internațional al Metalelor, al cărui director, John Henderson, era tatăl ei.

Un steward intră, îi luă valiza de piele și sacoșa. Cu o ultimă privire, ea se asigură că nu uitase nimic în cabină și îl urmă.

Clipind din ochi uimită, se opri o secundă pe platforma de debarcare. Betonul astroportului, alb de soare, se desfășura pînă la barăcile sărăcăcioase ale Vămii și ale Sănătății, apoi brusc, unduindu-se în valuri verzi și purpurii, se înălța pădurea, asaltînd înălțimile muntoase și pline de zăpadă de la Est.

— Unde se află Port-Metală ? întrebă ea stewardul.

— În spatele nostru, *miss*. Astroportul ascunde orașul. E adevărat că nu ascunde mare lucru. Vreți să mă urmați pentru formalitățile de debarcare ?

Nu erau decît trei pasageri, așa că mergea repede.

— Cîți locuitori are Port-Metal ?

— 35 000, *miss*. Cu cei două sau trei sute prospectori și cei patru mii cinci sute de mineri, populația terriană nu atinge totuși cifra de patruzeci de mii. Dar dacă ce-am auzit eu e adevărat, o să se schimbe situația în curînd, dacă B.I.M. obține permisul de liberă exploatare.

— Și mai există și vamă ? Numai pentru atît ?

— Nu la sosire, *miss*. Dar, la plecare, bagajele sînt verificate din cauza diamantelor. În acest sens, nu există decît serviciul de sănătate și poliția.

Vizita medicală nu fu decît o formalitate. Un amărît de doctor, plictisit, aruncă o privire distrată pe certificatele de vaccinare și arătă cu un gest ușa. Polițistul de serviciu era un băiat tînăr și, fiindcă rareori vedea pasagere drăguțe, se întinse la vorbă.

— Henderson Stella, Jane, 24 ani, 1,73 m, păr blond, ochi verzi. Bun, asta e întocmai. Profesia : ziaristă. Hm ! Hm ! Sînteți cumva rudă cu marele Boss ?

— Cu cine ?

— Marele Boss, John Henderson de la B.I.M. !

— Credeți dvs. că în cazul acesta aș fi venit aici într-o epavă de cargou, ca acest *Sirius* ?

— Nu, bineînțeles ! Scopul venirii dvs ?

— Un reportaj despre Eldorado, pentru *Intermondial*...

— Eldorado ? Ah, da ! Ăsta-i numele oficial, într-adevăr ! Aproape că-l uitasem. Aici îl numim Hell, Diavolul Verde, Teufel, Tchort, totul depinde de originea naționalității fiecăruia. Dar orice nume poartă mențiunea diavolului. Eldorado ! Da, presupun că există un Eldorado pentru cine visează crom, tungsten, samariu, beriliu, zirconiu, praseodim, rodiu, tantal sau foarte simplu, aur sau platină !

— Dar cunoașteți prea multă chimie pentru un polițist !

— Aici, *miss*, toată lumea vorbește despre metal. Este singurul subiect de conversație, o să vedeți... împreună cu data expirării contractului și cu reîntoarcerea la o lume civilizată !

— Ceea ce am văzut în timpul circumvoluției pe orbită, m-ar fi făcut să mă gîndesc la contrariul — acela că Eldorado este o lume minunată. Păduri, cîmpii întinse, mări, rîuri, atmosferă respirabilă fără aparate...

— Da, fără îndoială. Eldorado ar fi putut fi minunată... dacă ar fi fost colonizată cu adevărat. Dar noi sîntem a zecea spiță de la roată și nu vin pe-aici decît cîteva cargouri care fac raidul în acest colț pierdut al galaxiei ! Acum că putem produce singuri utilajul pentru mine sau rafinării... Terra nu se interesează decît cîte tone de metal putem trimite săptămînal.

— Pot să plec ?

— Da, totul e în ordine. Mă întreb numai ce sperați să găsiți aici, dar asta bineînțeles e treaba dvs. Ați reținut o cameră la hotel ?

— Da, la *Mondial*.

— Este singurul convenabil. Poate găsiți un taxi la poartă. Dacă nu, reveniți. Mă întorc în oraș într-o jumătate de oră și pot să vă duc cu mașina poliției.

— Mulțumesc. Sper să nu fie nevoie să vă deranjez.

— Plăcerea va fi de partea mea, *miss*.

Mondialul — cel mai mare hotel din Port-Metal, n-ar fi fost pe Terra, la New York, Chicago, Londra, Tokio sau Paris decît un hotel de mîna a treia, în cel mai bun caz. Cu toate astea, clientela sa fiind compusă în special din ingineri sau din rarii trimiși ai B.I.M.-ului, hotelul era foarte curat.

În hol, un bătrîn recepționer mustăcios îi dădu să completeze o fișă.

Apartamentul avea vedere spre strada principală a Port-Metalului și dacă nu era luxos, avea cel puțin sală de baie, studio cu radio și un balcon întins.

Hotelul se afla la capătul unei străzi în pantă și acoperișurile se vedeau în dezordine, pînă la liniile negre care marcau bulevardele largi, perpendiculare, ce încadrau uzinele B.I.M.-ului. În spatele clădirilor înalte, garnisite cu coșuri și turnuri metalice din care porneau cablurile în arabescuri lungi, se ghiceau lacul și rîul. Mai departe începea pădurea, dincolo de cîteva culturi, și urca pînă la un al doilea lanț de munți, paralel cu cel văzut la sosire. Ansamblul dădea o impresie dezastruoasă de cetate provizorie, instabilă, neterminată, construită fără tragere de inimă, asemănătoare cu Terra numai prin masivitatea imensei uzine. Calea ferată care ducea la puțurile miniere tăia pădurea pierzîndu-se între colinele albăstrui și era mereu circulată de vagonetele trenurilor de minereu, abia vizibile, pe care le-ai fi ghicit mai curînd după zgomot.

Stella aruncă o privire la ceas : 18,30. Mai avea timp înainte de cina care se servea la ora 20, să exploreze împrejurările hotelului. Întotdeauna cînd ajungea într-un oraș străin îi plăcea să-l dimensioneze. Însă după cîteva ceasuri petrecute aici, era prea tîrziu, începuse să se obișnuiască și impresiile își pierdeau prospețimea. Scoase din valiză un mini-pistolet cu ace care-și arunca în surdină, cu mare precizie, pînă la vreo 30 m minusculele proiectile. Îl încărcă, ezitînd între muniția roșie, mortală la cea mai fină înțepătură și cea albastră, paralizantă numai. Și în final o

alese pe ultima. Arma încărcată, o strecură într-un buzunar al pantalonului de pînză. Se pregătea să iese din hotel, cînd recepționerul o strigă.

— *Miss* Henderson !

Se întoarse plictisită.

— Da ?

— Vreți să ieșiți ?

— Întocmai.

— Ieșiți singură ?

— Bineînțeles !

— Iertați-mă, dacă las impresia că vreau să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar v-aș sfătui în acest caz să nu mergeți mai departe de cele 4 blocuri. De altfel, tot ce e interesant se află în acest perimetru.

— De ce ? E periculos orașul ?

— De obicei nu, atîta timp cît nu e noapte. Dar astăzi sîntem în 3 iulie. E aniversarea descoperirii planetei și sărbătoarea prospectorilor. Nu sînt oameni răi, dar se vor îmbăta și ar fi neplăcut pentru o tînără să-i întîlnească, mai ales în grup.

— I-auzi ! Chiar m-ar interesa să-i întîlnesc ! Știți că sînt ziaristă și în meseria asta trebuie să mai și riști ca să poți oferi cititorilor ceva pitoresc.

— Cum doriți, *miss*, dar eu v-am prevenit.

— Mulțumesc. De altfel sînt înarmată și sînt o trăgătoare bună.

Scoase din buzunar pistolul minuscul și-l puse pe birou. Omul făcu ochii mari.

— Un pistol cu ace ! Aveți permis ?

— Se înțelege ! Atunci la revedere și să nu vă temeți pentru mine. Am văzut locuri mai rele decît orășelul ăsta minor.

— Mă îndoiesc, *miss !*

Soarele era tot sus și mai lumina încă vreo patru ore din zi, o zi care dura aproape cît ziua terestră. Strada era puțin animată, cum e și firesc în cartierul rezidențial al unui orășel industrial. În jurul hotelului, cîteva magazine mai puțin jalnice decît te-ai fi așteptat, numeroase birouri ale companiilor care-și cumpărau metalele rare de la B.I.M. În fața porților erau parcate, alături de vehiculele de teren sau amfibii, cîteva mașini splendide. Pietoni puțini, cîțiva copii jucîndu-se pe trotuare și nelipsiții cîini vagabonzi ai planetelor necivilizate.

Coborî pe strada principală, strada Stevenson, după numele unui fost manager al companiei. La capătul a 4 blocuri, strada se deschidea într-o piațetă rotundă și de acolo începea cartierul popular, sectorul caselor muncitorești, al barurilor mai mult sau mai puțin dubioase. Acolo circulația, aproape în exclusivitate pedestră, era mai animată și magazinele alimentare își împingeau tarabele pînă pe trotuar, aglomerînd și stînjenind grupurile de femei cu coșurile pentru cumpărături.

„Nu merita atîta drum pentru un spectacol ca ăsta — gîndi ea. Cel mai prăpădit tîrgușor al Africii centrale mi-ar fi oferit tot atît !"

sor

Niște țipete îi atraseră atenția. Un bărbat urca repede strada, urmărit de o ceată de băiețandrii care-l huiduiau și-l loveau cu pietre. Se grăbea, cu siguranță, dar mergea drept ca și cum urmărirea i-ar fi fost indiferentă.

— Huo ! Huo ! Maimuța ! cîntau copiii.

Omul trecu prin fața ei și pentru prima oară, fata văzu în carne și oase, un indigen din Eldorado. Mergea țanțoș, cu capul în sus ; înalt, cu umeri lați, cu picioare foarte lungi și subțiri, goale ieșind dintr-un fel de ponche de piele care-i acoperea corpul. Stella văzu o față slabă cu nas fin acvilin, ochii negri îngropați în orbite și o gură mare ca tăiată cu sabia.

Omul se strecurase deja pe o stradă lăturalnică.

— E un indigen ? întrebă ea o cumătră grasă care cumpăra carne învelită în celofan.

— Da, e una dintre maimuțele astea ! spuse cealaltă și scuipă cu dispreț.

Stella se simți tulburată. Mai întîlnise ea extratereștrii și formele lor stranii nu o șocaseră. Era normal ca unul născut în Belfegor IV să aibă 6 brațe și 4 labe, un indigen din Méroé să aibă un nas ca o trompă. Dar acest eldoradian care era aproape uman, avea touși carnația ciudată, fructul unei evoluții sub alt soare. Știuse ea dinaintea plecării că eldoradienii aveau înfățișarea extérioară asemănătoare cu cea a oamenilor, văzuse chiar și filme, dar înainte de această întîlnire nu-și imaginase cu exactitate. Și simți născîndu-se în ea o neîncredere rasială, o repulsie, care o surprinseră și înțelese atunci calificativul de „maimuță" acordat de clasele populare din Port-Metal.

Se întoarse la hotel, mîncă frugal și veni să ceară cîteva informații recepționerului, care, flatat, de atenția ce i se acorda, nici nu aștepta mai mult.

— Sînteți de mult timp aici ?

— De 20 de ani, domnișoară. Din 2214. Eram contramaistru. Uzina nu era ca azi, cu toate trucurile astea automate ! Eram vreo sută de muncitori pe atunci, nu mai mult ! Și toate astea pe vremea domnului Dupont, înainte ca B.I.M. să ia conducerea. Pe urmă am ieșit la pensie. Să mă-ntorc pe Pămînt ? Ah, nu ! L-am părăsit de prea mult timp și nu mai am pe nimeni acolo.

— Și, aici, cunoașteți toată lumea ?

— Aproape, domnișoară, aproape toată.

— Am întîlnit un indigen. E ceva obișnuit să-i vezi pe străzi ?

— Acum nu mai e obișnuit. Orașul nu le e interzis, dar nu sînt încurajați să vină. Nici un bar nu le-ar vinde o băutură, amenzile sînt prea mari, nici un magazin n-ar fi bucuros să-i primească, chiar dac-ar avea bani. Cel pe care l-ați văzut trebuie să fie însoțitorul vreunui prospector care s-a întors cu el la Port-Metal. Unii dintre ei au legat prietenii cu triburile, asta le ușurează munca — așa spun ei. Alții ar trăi chiar cu femei indigene...

— Ieh !

— Oh ! unele sînt foarte frumoase, numai dacă le-ai putea suporta mirosul.

— Miros urît ? spuse ea amuzată.

— Urît ? Nu. Ciudat, mai curînd.

— Am să mă conving și eu de asta, fiindcă reportajul îi cu-

prinde și pe eldoradieni. Că veni vorba, cineva de pe Pămînt m-a îndrumat să iau contact aici cu un anume Laprade. Are un prenume caraghios... Térai ? Da, cred că ăsta e.

— Laprade ? Îl cunosc. Nu știu dacă ar trebui să vi-l recomand.

— Ce e tipul ? Prospector ? Bandit ?

— Nici una, nici alta. E geolog. El e singurul aici independent de B.I.M. Are un birou aproape de hotelul ăsta, pe strada Stevenson, dar nu prea stă pe-acolo. E omul care-i cunoaște cel mai bine pe indigeni. Dar e tare bizar. E metis din nu prea știu bine ce și un francez și se plimbă de obicei cu un leu — de fapt un animal car s-are părea că înțelege graiul.

— Un superleu ? Credeam c-au pierit toți în incendiul stațiunii biologice din Toronto, în timpul răscoalelor fundamentaliștilor din 2223 !

— Laprade a venit aici în 2225, acum nouă ani. S-a înfundat bine în mină și trei ani nu l-a mai văzut nimeni. Toată lumea îl credea mort. Apoi a apărut. Pe atunci B.I.M. nu deținea încă monopolul minelor... Le-a vîndut mina lui foarte scump — fiindcă și acum e cea mai bogată — și a înființat un birou de consultații geologice. B.I.M.-ul a apelat la el de cîte ori a fost nevoie să se prospecteze în cîmp, dincolo de munții Franklin. Acolo indigenii nu sînt ca cei de aici, sînt mai sălbatici, mai puternici și nu-i prea iubesc pe terrieni. Dar se spune că Laprade e frate de sînge cu mai mulți din șefii lor.

— E un personaj pasionant cel pe care-l descrieți ! Ce vîrstă are ? Și de ce ezitați să mi-l recomandați ?

— Este într-adevăr extraordinar ! Trebuie să aibă în jur de 35 de ani. Dar nu prezintă siguranță, mai ales pentru femei ! Mulți dintre cei de aici nu-l agreează din această cauză, dar și pentru că e prea pro-indigen.

— Și unde l-aș putea vedea ? Aș putea să-i telefonez să-l întîlnesc astă seară ?

— În nici un caz ! Acum trebuie să colinde barurile cu prietenii săi, prospectorii. Dar mîine va fi cu siguranță la birou. Și ieri a fost acolo. Aveți noroc, fiindcă stă în Port-Metal din ce în ce mai puțin.

— Este abia ora 21. Puteți să-mi spuneți ce bar frecventează ?

— De obicei, pe trei iulie începe și termină raidul la *Calul Negru*. Dar nu puteți merge acolo ! E un loc rău famat, nicidecum pentru o fată tînără, și mai ales astă-seară.

— Pentru o tînără, poate. Pentru o ziaristă, e cu totul altceva ! Unde se află barul ?

— Pe strada Clarion, numărul 56. Dar eu aș zice totuși...

— Și eu atunci v-aș suspecta de a fi furnizorul domnului Laprade ! Îmi stîrniți curiozitatea, pretindeți să-mi schimb hotărîrea de a-l întîlni și totuși îmi dați toate informațiile necesare ! Vă mulțumesc.

Pocni din degete pe sub nasul omului și-l lăsă cu gura căscată.

Clarion era o străduță întunecată al cărui pavaj pus în grabă la construcția orașului era acum spart și fragmentat. Strada se

întindea cît vedeai cu ochii într-o semiobscuritate punctată ici şi colo de strălucirea firmelor luminoase care indicau mai ales barurile şi hotelurile deocheate.

Stella mergea repede, cu mîna pe trăgaciul pistolului, ştiind din experienţă că cel mai sigur mijloc ca o femeie să se lase acostată într-un astfel de loc era să lase impresia de a căuta ceva. Într-un gang întunecat o mînă o apucă de braţul stîng dar scăpă de urmăritor printr-o lovitură scurtă de karate.

Calul Negru nu era greu de găsit.

Sub numele scris în franceză, firma reprezenta într-o lumină fosforescentă roşie un cal care se împleticise, cu capul pe spate, şi care bea cu lăcomie dintr-o sticlă enormă al cărui gît se pierdea între buzele sale răsfrînte. Gîtul umflat ca o cocoaşă simboliza înghiţitura gargantuescă pe care se pregătea s-o ia. Vorbind curent franceza, Stella înţelese repede calamburul.

Uşile barului erau batante, ca cele pe care le văzuse în filmele cu *cow-boys*, încă populare pe Terra după trei secole. Le împinse şi intră. Fu surprinsă de atmosfera calmă de aici. Interiorul era destul de puternic luminat, cu toate că fumul de ţigară şi de tik plutea ca o ceaţă. Mai multe jocuri mecanice, instalate pe peretele cel mai îndepărtat, nu aveau clienţi pentru moment. Cîţiva bărbaţi aşezaţi cîte doi-trei la o masă, îşi consumau liniştiţi băuturile colorate violent. Sprijinite cu coatele de tăblia barului, 4 fete cu toalete sclipitoare discutau. În spatele barului domnea patronul, un om mare şi gras, murdar, cu un aer şmecher şi care ţinea la îndemînă, — asta ghiceai dintr-o privire — sub sticlele rînduite, un sortiment bogat de boxuri din cauciuc şi ţeava lungă a unui vechi pistol încărcat.

Stella se rezemă de bar. Patronul pocni din degete şi o fată care servea, se apropie.

— Indiferent! — spuse Stella. Un Bourbon cu sifon, fiţi amabilă.

Omul se înclină spre ea.

— Proaspăt venită? Căutaţi de lucru?

Patronul fluieră.

— Nu, caut un bărbat.

— Cine e norocosul?

— Teraï Laprade.

— Nu mă mai miră nimic! El v-a dat întîlnire la mine?

— Nu, dar mi s-a spus că l-aş putea găsi aici.

Patronul se uită la ceas.

— Într-adevăr, trebuia să sosească, să înceapă colindul din 3 iulie. Se înclină mai mult spre Stella şi luă un aer confidenţial.

— Păreţi o fată serioasă. Ascultaţi-mă şi plecaţi înainte să vină Laprade. Cînd aţi venit la Port-Metal?

— Azi după-amiază.

— Aţi sosit cu *Sirius*, nu? Ciudat, nu vă arată figura să călătoriţi cu o epavă ca asta. Ascultaţi-mă pe mine: aici fetele ori se mărită, ori ajung rău chiar într-o lună de la sosire. Am o fată pe Pămînt care-şi urmează studiile. Nu e atît de drăguţă ca dumneavoastră dar, privindu-vă, mă gîndesc la ea şi pentru asta v-am avertizat. Plecaţi! Întoarceţi-vă pe Pămînt, pe Marte, Zoé, Nova — Italia sau oriunde, de unde aţi venit! Plecaţi repede, numai dacă

nu căutaţi aici un logodnic, dar în cazul acesta nu l-aţi căuta pe Téraï. Reţineţi totuşi : dacă aveţi necazuri oricînd am o slujbă pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar nu intenţionez nici să mă mărit şi nici să am necazuri.

— Ei, bătrînul Joseph Martissou v-a atenţionat. Pregătiţi-vă, iată-l pe Laprade.

Capitolul II

NOAPTEA PROSPECTORILOR

Strada răsună de un vacarm nemaipomenit ca de cratiţe ciocnite, de urlete şi rîsete zgomotoase. Uşa parcă sări din balamale. Un om uriaş intră împins de mulţimea grăbită. Se opri un moment în prag, ţinînd uşile cu mîinile şi dintr-o privire cuprinse sala ; lumina puternică a lămpii de deasupra intrării îi dezvălui trăsăturile. Stella avu timp să-l studieze înainte ca el să se apropie.

Trebuia să aibă aproape 2 m înălţime, umerii atît de mari încît te întrebai cum de intrase pe uşă şi care păreau atît de enormi din cauza taliei subţiri. Purta un costum de piele brună, cu franjuri şi şiruri de perle colorate, de-a lungul cusăturilor, lăsînd goale, braţele enorme şi gîtul. Dar figura o impresionă cel mai mult pe tînăra fată. Sub fruntea înaltă şi bronzată dominată de părul des şi negru ca smoala, tuns scurt, ochii aveau o privire ciudată, sub pleoapele tăiate mongolic. Întunecaţi şi pătrunzători, aveau fixitatea ochilor unei păsări de pradă. Nasul acvilin şi gura cu buze subţiri, ironice, pomeţii foarte depărtaţi dar proeminenţi şi bărbia accentuată încheiau o fizionomie puternică care-ţi inspirau nelinişte.

Scoase un fel de sunet nearticulat, îşi umflă pieptul încît vesta sări din copci şi se îndreptă spre bar.

— Un rînd pentru toată lumea, patroane !

Vocea era tunătoare şi gravă.

— Te caută cineva, Téraï, spuse patronul arătînd-o pe Stella. Nu e de aici.

Uriaşul îşi întoarse privirea spre ea şi fata se simţi învăluită, examinată. Nu era totuşi acea privire „care dezbracă" acelor ce umblă după fuste, pe care-i întîlnise pe Pămînt. Bărbatul se înclină cu ironie.

— Dumneavoastră mă căutaţi ? Sînt încîntat domnişoară, spuse el franţuzeşte. Dar preferaţi poate să vă vorbesc în engleză ?

— Mi-e indiferent. Aş vrea să vă propun o afacere.

— Nu e timpul pentru afaceri acum ! Treceţi mîine dimineaţă pe la biroul meu. Şi ascultaţi-mă, plecaţi de aici, fiindcă se vede

prea bine că nu sînteţi o frumuseţe versată! Dar nu înainte de a vă oferi un pahar. Patron, dă-ne două Téraï special! E o invenţie a mea, adăugă el, ca pentru ea.

— Asta e a treia oară cînd cineva mă întoarce din drum! Nu sînt o oaie bleagă şi ştiu să mă apăr!

— Cum doriţi! Gustaţi asta! Un nectar. Dar să nu beţi niciodată două, unul după altul — căci nu iartă! E un amestec de vermut, alcool şi extracte din fructe indigene. Un pahar nu face nimic rău. Dar din două, te faci praf. Asta nu e valabil şi pentru mine, mai spuse el cu o vanitate naivă. Mie îmi trebuie vreo patru!

Fata gustă. Băutura era răcoritoare şi caldă pe esofag. Se simţi dintr-o dată relaxată şi puţin ameţită.

— Aici, în oraşul ăsta nenorocit numai eu şi invitaţii mei avem dreptul să bem aşa ceva. N-ai mai servit şi pe alţii Joseph? Mi se pare că nectarul a mai scăzut în sticlă! mormăi el deodată întorcîndu-se către patron.

— Fii pe pace, Téraï, ai toată încrederea!

— Aşa mai merge. Să nu te joci cu focul. Îţi aduci aminte ce-a păţit John Pritchard? Un accident. Şi nici nu eram în oraş cînd s-a întîmplat.

— Ştiu, Téraï, am înţeles!

Izbucni în rîs.

— Bietul John! Toată rezerva lui de alcool a ars! Şi costă scump, la preţul la care e adus! Acum munceşte în mină pentru 50 dolari pe zi! O mizerie! Iar dumneata, fiindcă ai băut, e timpul să mergi la culcare. Ei, Clark, Clark!

Un prospector se ridică.

— O s-o conduci pe domnişoara. Şi să nu i se întîmple nimic!

— N-am nevoie de escortă! Şi n-am chef să plec!

— Cînd am hotărît ceva, mai ales de 3 iulie, trebuie să fiu ascultat!

— Nu sînt datoare să mă supun!

— Pentru ultima oară, vă...

— Sînt liberă!

— N-ai decît! Cu atît mai rău pentru dumneata!

Fata nu avu timp să vadă gestul. O ridicase deja pe sus şi o sărutase ca un sălbatic. Se zbătu, lovind cu pumnii ca într-un zid. Căuta un punct sensibil la gît dar braţul îi fu îndepărtat cu brutalitate şi atunci, încet, o lăsă jos:

— Te-am prevenit! E noaptea prospectorilor!

Se reculese palidă, cu pumnii strînşi, atît de furioasă că nu putea vorbi.

— Specie de... specie de... specie de porc în rut! spuse ea în sfîrşit.

Un tunet de rîsete salută insulta. Prospectorii se tăvăleau de rîs pe sub mese.

— Le zice bine puştoaica!

— Ştiu eu multe care ar fi vrut să fie în locul ei!

— Téraï, vierul! Hai, că i-a făcut-o!

Strigătele se amestecau. Fata făcu un pas înapoi şi, tremurînd de nervi, scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă spre urias.

— O să-mi ceri scuze imediat, sau îţi găuresc pielea!

Omul zîmbi amuzat și-și trecu mîna prin părul scurt

— Drace! dar albinița înțeapă! Gîndește-te bine: dacă ratezi o să-ți fie rău. Dacă mă ucizi, ceilalți mă răzbună. Și nu cred că te vor omorî imediat. Se vor distra — puțin mai întîi. Haide, dă-mi jucăria și să nu mai vorbim despre asta!

El întinse mîna. Fata apăsă crispată pe trăgaci. O lovitură fulgerătoare îi zbură pistolul din mînă, rănindu-i degetele. Unul dintre ei trăsese. Téraï ridică arma cu țeava răsucită și scoase încărcătorul.

— Ah! a vrut să ne intimideze numai. Are încărcătura albastră. Îmi placeți, domnișoară. Dacă vreți să rămîneți cu noi, sînteți invitata mea astă seară și în deplină siguranță! Ați auzit toți: e sub protecția mea! Dar de ce naiba vreți să rămîneți?

Ea ezită un moment.

— Eu... eu sînt ziaristă la *Intermondial*. Trebuie să fac un reportaj despre Port-Metal.

— Ei, de ce n-ați spus pînă acum! S-ar fi evitat toate neînțelegerile. Fie, dar fără nume și fără descrieri prea amănunțite ale camarazilor. Despre mine puteți spune ce vreți, nu-mi pasă. Haideți, băieți, începem petrecerea și propun s-o numim pe domnișoara...

— Stella.

— Domnișoara Stella regină a prospectorilor! Corul de deschidere: ce este Port-Metal?

— Infernul!

— Ce este B.I.M.?

— O ocnă!

— Ce e Henderson?

Corul începu să cînte pe mai multe voci:

— Henderson e un porc
Care trăiește pe spinarea noastră
Într-o zi îl vom goni,
Ah, ce fericire va fi!

— Patron, totul în contul meu! Spre *Cîinele Galben!*

Stella nu avea să mai păstreze decît o amintire destul de confuză a începutului acestei nopți de 3—4 iulie pe Eldorado. Cutreierară întîi barurile din orașul de jos. În fiecare, ea intra prima alături de uriașul Téraï, apoi urma grupul prospectorilor. Se așezau sau beau în picioare cîte un rînd, două și plecau apoi spre alt bar. Nici o spargere, nici o bătaie. Și Stella începuse să se convingă de această noapte a prospectorilor care după părerea locuitorilor din Port-Metal era exagerată — și conchise deci că acestia erau niște fricoși. Dar după cea de-a șasea oprire, la „Fericirea bietului astronaut", lucrurile se schimbară. Se simțea deja alcoolul băut pe nerăsuflate, conversațiile deveniră aprinse. La a șaptea oprire infernul se dezlănțui. „Paradisul terestru" nu era un simplu bar, ci un bar de noapte cu femei și jocuri de noroc. Cînd Stella vru să intre prima ca de obicei se simți împinsă încet înapoi.

— Nu, aici, eu intru primul, spuse Téraï jucîndu-și pistoalele în teci. Încăperea era spațioasă și luminată strălucitor. Aproape de intrare, se întindea o masă lungă de metal și plastic, se înșirau mese de ruletă, poker, tridun și alte jocuri, aglomerate de

o mulțime pestriță : funcționari ai B.I.M.-ului, comercianți gangsteri care trăiau din expediente, jucători de profesie, prostituate și cîțiva prospectori sosiți înainte. Rezemați cu spatele de coloanele acoperite cu oglinzi, șase „gorile" cu o mutră acră supravegheau gata să intervină. Téraï alese o masă liberă și o așeză pe Stella la dreapta lui.

— Hai băieți, distrați-vă dacă vă face plăcere, eu rămîn cu regina voastră. Se apleacă spre fată și-i spuse încet :

— Jocurile sînt „făcute" deja. Încep să mă satur văzînd cum sînt prădați aici oamenii ăștia cumsecade care tot anul au muncit pe brînci în junglă. Am hotărît să lichidez cu excrocheria. O să ai un articol frumos pentru ziar. „Două flori de deșert" — strigă el ospătarei care se apropie. Dacă vezi că se-ngroașă gluma, ascunde-te sub masă, gloanțele nu prea ajung pe jos. Și să nu te ridici decît cînd te chem eu !

— Ce vrei să faci ?

Alcoolul i se învîrtea în cap, oglinzile aruncau flăcări, încăperea se încețoșa ; pentru ea, singură figura lui Téraï își păstră claritatea.

— Ai să vezi ! Bea asta, o să-ți revii pînă la cocteiluri.

Scoase din buzunar o fiolă, trase dopul metalic, o umplu și o întinse fetei. Ea bău lichiorul auriu înțepător și tare.

— Phu !

— Bea ! Cum crezi că nu-mi pierd capul cu tot alcoolul ăsta ? Sînt destul de solid, dar nici chiar așa !

Într-o clipă, ceața se risipi. Se trezi singură la masă, în fața unui pahar plin. Téraï stătea în picioare, cu spatele la ea lîngă o masă de joc. Un bărbat se furișă pe locul lui, la masa Stellei.

— Îmi permiteți să mă așez domnișoară ? Sînt Jonathan-Gale, proprietarul „Paradisului terestru". Nu v-am mai văzut niciodată. Ați venit de curînd ?

Fata se întoarse și văzu o față lungă și slabă cu ochi șterși și reci.

— Ieri seară.

— Căutați de lucru ?

— Nu. Mulțumesc.

— Pot să vă dau un sfat ? Păziți-vă de bruta de Laprade. Nu e un om pentru o femeie ca dumneavoastră, fină, grațioasă, distinsă...

— Nu e cazul să vă dați osteneala ! Îl cunosc pe domnul Laprade numai de cîteva ore și interesul meu pentru dumnealui este cu totul profesional... Vreau să spun ziaristic !

Ochii reci se îmblînziră.

— Sînteți ziaristă ?

— Da, la *Intermondial*.

— Atunci vă doresc un reportaj reușit. Pămînteancă ?

— Da.

— Barul nostru vă surprinde, fără îndoială ?

— Nu. E un rău necesar sau inevitabil mai curînd pe planetele frontiere. Și noi am avut așa ceva pe Pămînt, mai demult.

Omul zîmbi ușor.

— Mai demult ? Sînteți rău informată pentru o ziaristă.

— Ah ! Știu că în cartierele lumii a treia ale orașelor... și chiar și în alte cartiere... Dar nimeni nu mai folosește revolverul.

VIGREL 90

— Şi cine vă face să credeţi că la mine se foloseşte ? Am o echipă gata să dezarmeze imediat pe cei care ar avea poftă să se distreze aici prea zgomotos !

— Nimeni. Credeam...

— Oh ! Nu spun că-n alte părţi... La *Cîinele Galben* sau la *Calul Negru* sau în alte locuri pe care le frecventează Laprade... Dar nu aici ! Nu riscaţi nimic. Îmi permiteţi ? Cred că se-ntîmplă ceva la mesele de joc.

Vocea lui Téraï tuna :

— Fii atent, Mac, eşti trişat !

Se făcu linişte. Sprijinit de una din coloane, Téraï arăta cu pipa crupierul jocului de tridun. Trei „gorile" se desprinseră de lîngă zid şi-l înconjurară încet pe uriaş. Mac, un tînăr slăbuţ, aruncă cărţile pe masă.

— Pui de lele ! Nu e de mirare că pierd întotdeauna cînd ar trebui să cîştig !

Se ridică de la masă trîntind scaunul şi pipăind centura. Unul dintre „gorile" trăsese deja. Cu încheietura mîinii ciuruită, Mac înjură.

Toată lumea aştepta nemişcată. Téraï îşi duse calm pipa la gură.

— N-ai avut dreptate Mac, nu trebuia să te agiţi atît, se făcu auzit el.

Şi în secunda următoare nu mai era acolo. Dintr-o săritură fu pe masă, cu ambele revolvere în mînă. Cele două împuşcături se confundară şi „gorila" nu avu timp nici să îndrepte arma înainte de a se prăbuşi cu fruntea găurită. Téraï îl desfigură pe crupier lovindu-l cu cizma, trase din nou, de data aceasta în aer, şi sări de pe masă.

— Hai, băieţi ! Scutiţi-mă să dau foc cîrciumii !

Mai întîi năuciţi, prospectorii ţipară apoi sălbatic scoţîndu-şi armele şi spărgînd scaune în capul excrocilor. Unul dintre prospectori învîrtea deja o torţă de hîrtie aprinsă în timp ce alţii împuşcau sticlele cu băuturi, pereţii şi barul. O duzină de fete se înghesuiau ţipînd în capătul de sus al scării.

— Ah !..

O rafală de pistol-mitralieră veni din fundul sălii, întreruptă brutal de zgomotul sec al unui pistol laser. Téraï părea invulnerabil. Forţa sa uriaşă dezlănţuită domina mulţimea, pumnii crăpau capetele celor veniţi în ajutorul patronului. Se ridică în picioare şi azvîrli pe unul din ei pe deasupra mulţimii, încît nenorocitul se prăbuşi cu zgomot moale, zdrobit de dalele pardoselii, la doi paşi de Stella. Aceasta privea încremenită fără să vadă totuşi sîngele care se întindea sub el.

Téraï o zări.

— De ce naiba eşti în picioare ? urlă el, încetînd pentru o clipă să lovească ţeasta însîngerată de sub braţul stîng.

— Ascunde-te, pentru numele lui D-zeu !

Dezmeticindu-se, ea îşi aminti de gloanţele care-i trecuseră pe lîngă ureche pînă acum şi se agăţă de marginea mesei, să se vîre sub ea. Dar prea tîrziu. Două braţe puternice o apucară prin surprindere şi vocea lui Jonathan Gale, strigă :

— O am pe protejata ta, Téraï ! Opreşte sau o ucid !

Uriaşul aruncă din braţe restul de om şi urlă :

— Încetaţi, încetaţi cu toţii !

Se aşternu liniştea. Cîţiva răniţi încercară penibil să se ridice dintre cadavre.

— Acoperiţi-mă ! Tu, Jonathan, dă drumul fetei. N-aveam de gînd să te ucid, ci numai să te învăţ că nu-i mai poţi jumuli cu jocuri măsluite pe muncitorii ăştia fără să plăteşti ! Dar, dacă insişti, pot să-mi schimb hotărîrea.

Şi înaintă pas cu pas.

— Opreşte-te, Téraï !

Vîrful unui cuţit o împunse pe Stella şi fata ţipă.

— Îţi dau 20 secunde, Jonathan, 20 secunde ! Dacă o omori, nu vei avea de-a face cu mine, Jonathan ! Te las lui Leó. Îl ştii pe Leó, nu-i aşa ? Îi place grozav să se distreze. Unu, doi, trei,...

— Vrei să mă intimidezi, Téraï ! N-ai să faci nimic atîta timp cît ea e în mîna mea şi n-am intenţia să-i dau drumul. Voi, ceilalţi, dezarmaţi-i ! Şi stingeţi focul !

— Zece, unsprezece, doisprezece...

Îngrozită, Stella număra şi ea, convinsă fiind că nici unul, nici altul n-ar da înapoi, că Jonathan n-ar fi ezitat s-o sugrume şi încerca cu disperare să-şi amintească lovitura pe care o învăţase Matsumoto, colegul ei de universitate.

— Şaptesprezece, optsprezece...

Uriaşul mai făcu un pas. Stella simţi braţul care o ţinea, încordîndu-se.

— Nouăsprezece... Îl cunoşti bine pe Léó ? Eşti sigur că vei avea curajul ?...

Fata înclină capul cît putu mai mult, muşcă cu sălbăticie încheietura mîinii păroase care ţinea cuţitul la gîtul ei. Téraï sări lateral pe perete, reveni ca o minge, părînd că-l scăpase pe Jonathan, se răsturnă peste o masă ce se făcu ţăndări. Stella auzi în spatele ei un zgomot groaznic de oase sparte şi căzu pe unul din puţinele scaune rămase intacte. Jonathan zăcea la pămînt, cu ţeasta deformată oribil. Téraï se ridica.

— Paul, vezi dacă mai e vreo sticlă întreagă ! Fetii o să-i facă bine ! Vouă, se adresă el fetelor din bar, vă las cinci minute să vă împachetaţi. Dacă durează mai mult, cu atît mai rău pentru voi, dau foc la tot ! Ludwig, anunţă pompierii să protejeze casele vecine ! Ah, iată ! Poftim, bea asta ! Cognac 2184 ! Rezerva patronului. Păcat, o să ardă cu restul, dar nu mai e timp ! Mai repede ! Luaţi răniţii noştri ! Şi pe ceilalţi... nu valorează cine ştie ce, dar să nu ardă de vii !

— Ar... ar fi putut să mă omoare bruta asta !

— Nici gînd ! Îi trebuia mai multă minte decît avea ca să omoare o femeie ! Nici eu nu ştiu dacă aş fi capabil, n-am încercat încă. Vino !

— Nu cred să mă ţin pe picioare.

— Bine, atunci am să te duc. Daţi-i drumul. „Doamnele“ au coborît ? Tu, Moise, ai grenadele ? Dă-i drumul !

Trecu braţul pe sub picioarele fetii şi aceasta se trezi purtată ca un copil, pe pieptul uriaş.

— Te duc la hotel. Trebuie să-l trezesc şi pe Doc Murphy să ne repare mutilaţii.

Acestea fiind zise ieşi cu fata în braţe. Aerul răcoros al nopţii îi biciui faţa. Pe cer, două dintre cele trei luni ale lui Eldorado străluceau printre stele.

— Cred că pot merge acum.

Se auzi fluierul unei sirene care se apropie.

— Poftim, amicii de la poliţie ! Cît le-a mai trebuit să ajungă ! Să fugim, n-am poftă să-i întîlnesc în seara asta.

Fluieră scurt, modulat, apoi o luă la fugă, tîrînd-o aproape pe Stella pe străzile întunecate. Epuizată, ea pierduse numărătoarea străzilor, clătinîndu-se, împiedicîndu-se de trotuare. În sfîrşit, zări firma luminoasă a hotelului *Mondial*.

— Bună seara, *miss*, sau mai curînd, bună ziua, e ora patru şi jumătate dimineaţa. Aveţi o ruptură la gît, o să rămînă o cicatrice interesantă de arătat prietenilor dumneavoastră : „cum era să fiu spintecată !" Nu-i nimic ,dezinfectaţi-o totuşi, pumnalul lui Jonathan nu era prea curat ; îşi curăţa unghiile cu el. Şi dacă vreţi să discutăm despre afaceri, mă găsiţi la birou după orele unsprezece.

Într-unul din micile birouri ale poliţiei, ofiţerul de noapte reciti încă odată mesajul :

„Fiica mea, Stella Honderson, va sosi pe Eldorado în cargoul *Sirius* de la S.I.T. Să fie protejată cu orice preţ. Sînteţi responsabili de scuritatea ei. John Henderson."

Poţi să-i spui că fiica sa a petrecut noaptea cu Laprade şi sălbaticii lui ? Dacă ar afla vreodată bătrînul...

Ofiţerul contemplă melancolic perspectiva unui sfîrşit de carieră pe o planetă şi mai rea decît Eldorado şi suspină.

Capitolul III

SPRE CÎMPIILE SĂLBATICE

Stella se trezi către ceasurile 11 ale dimineţii şi mai rămase întinsă o vreme, întrebîndu-se dacă nu cumva noaptea cu oamenii care se măcelăriseră şi se sugrumaseră în faţa ei nu fusese decît un vis. O durere vagă în regiunea gîtului îi aminti însă că şi ea fusese cît pe ce să moară acum cîteva ore. Se sculă şi făcu un duş rece, înghiţi două comprimate de Hyparsten — aşa spunea eticheta sa, se îmbrăcă şi, înainte de micul dejun, îşi strecură în buzunar un alt pistol cu ace, de data asta cu muniţie roşie.

Biroul lui Laprade se afla la două minute de hotelul Stellei, la parterul unui impozant edificiu gri. Firma de pe uşă indica : „Laprade şi Igricheff, Geologi — Consultanţi". Ea sună, intră cînd poarta automată se deschise şi imediat se retrase : mica anticameră era ocupată de un leu gigant. Animalul îşi ridică capul enorm a cărui frunte, contrar celor de aceeaşi speţă, era bombată ; întinse

o labă anterioară cu degetul mare opozabil, anormal dezvoltat și lipsit de ghiare și scoase niște răgete ritmice. O altă ușă se deschise larg în fundul încăperii.

— Intrați, *miss*. Fii cuminte, Léo, e o prietenă.

Laprade o aștepta așezat la un birou imens de lemn. Nu avea nici un semn de la bătaia de noaptea trecută, în afara unei vînătăi ușoare pe obrazul drept. Pectoralii imenși se vedeau bine prin cămașa din mătase albastră, cu guler mare, care contrasta cu pielea bronzată.

— Luați loc, *miss* Stella Henderson.

— Îmi cunoașteți numele?

— Ce copilărie! Din registrul hotelului. Dar n-aveam nevoie nici de acolo. Vă cunosc pur și simplu, *miss* Henderson, fiica lui John Henderson, de la B.I.M..

,Ea avu o tresărire apoi vorbi:

— Nu neg. Dar m-am despărțit de familie.

— Zău? Înseamnă că nu demult.

Scoase dintr-un clasor un număr vechi al *Intermondialului* și i-l întinse.

— Da, s-a întîmplat chiar imediat după această recepție. Tatăl meu ar fi vrut să mă mărit cu Johanssen, de la Biroul Plasticului. Am refuzat, m-am certat cu el și am plecat de acasă. Niște foști colegi de universitate mi-au găsit un post la *Intermondial*.

— Și ziarul ăsta vă plătește pe loc un reportaj mare ca să vă lanseze? E frumos începutul! Oricum, v-au făcut să călătoriți într-un cargou! S-auzim, ce vreți de la mine? Eu v-am oferit deja subiectul unui articol bun, cel puțin așa cred: „nopțile roșii" de pe Eldorado, sau ceva de genul ăsta.

— Fiindcă tot ați amintit, cum de nu sînteți arestat?

— Eu? Pentru ce?

— Scandal, incendiu, crimă...

Téraï ridică brațele în sus:

— Legitimă apărare, domnișoară! Nu puteam să las să vă sugrume secătura aia de Gale! Cum puteam asista la moartea domnișoarei Henderson, fiica marelui boss! Ați fost martoră că înainte de a ne opri la *Paradisul terestru*, nu se petrecuse nici un incident grav, nu-i așa? Poliția depinde de tatăl dumneavoastră, ca de altfel tot ce există aici, în afară de mine, Ingricheff și Léo și ce ar fi făcut poliția, cînd ea primise mesaj secret, codificat, să fiți protejată cu orice preț! Tatăl dumneavoastră pare să vă mai iubească încă.

— Sînt fiica lui!

— E adevărat că mesajul a sosit puțin mai tîrziu.

— Și cum ați aflat?

— Am mijloacele mele, un post de recepție și prietenul meu Stachinek, un foarte bun criptograf. Pe de altă parte, Gale nu era prea iubit aici. Îi excroca pe ingineri la fel ca pe ceilalți și dacă n-ar fi știut atîtea amănunte despre unii din ei și să-i toarne pînă la urmă... În sfîrșit, după cum vedeți, e într-adevăr lamentabil faptul că bietul Jonathan să moară în incendiul *accidental* în propriul apartament. Și să mai și depozitezi, în casă, grenade incendiare cînd nu știi să le folosești!

Ea rămase o clipă fără replică.

— Și... nu vă temeți de răzbunare?

— Nimeni n-a încercat. Au contribuit la extinderea cimitirului din Port Métal. E curios cît mă poate proteja soarta. Totdeauna se întîmplă accidente duşmanilor mei. Ce pot face ?

Ea îl privi fără să vorbească, mirată de acest amestec de cinism, fanfaronadă şi adevărată forţă.

— Ce afacere aveţi ?

— Aş vrea să fac un reportaj despre indigenii acestei planete. Mi s-a spus că numai dumneavoastră m-aţi putea ajuta.

— E adevărat. Dar de ce aş face-o ? Ce interes am ? Şi, mai întîi, sînteţi cu adevărat ziaristă, sau veniţi să spionaţi aici, în contul tatălui ?

— Iată legitimaţia !

— Hm ! mă gîndesc că n-ar fi aşa uşor, nici măcar pentru bătrînul Henderson, să vă aducă cu forţa printre ziarişti, mai ales că sînteţi certaţi. Bine, să admitem că aţi spune adevărul. Cum credeţi că se poate realiza proiectul ?

— Nu v-aş putea însoţi într-unul din turnee ?

El îşi prinse vîrful nasului cu două degete mari şi prelungi totodată.

— Şi cum va fi reputaţia dumneavoastră cînd veţi fi petrecut şase luni singură cu mine, acolo ?

Cu un gest el arătă munţii din interior.

— N-am putea lua cu noi şi pe altcineva ?

— Pe cine ? Stachinek are nevoie de odihnă. Iar eu plec peste patru zile. Pot cere pe cineva la B.I.M. Demult mă tot pisălogesc ei să iau cu mine un tînăr de-al lor în bazinul Iruandika. O să mă întîrzie, voi pierde timp şi eu am convingerea că timpul meu e preţios. Care-i avantajul meu ?

— Pot să vă plătesc...

— În natură ?

— Sînteţi imposibil ! Nu înseamnă că dacă ieri mi-aţi salvat viaţa aveţi drepturi asupra mea !

— Nu ieri, azi dimineaţă. Şi credeţi că aş avea nevoie de drepturi pentru asta ? Dar ce să mai lungim vorba... Cît e ziarul dispus să plătească ?

— O mie de stelari.

— Prea puţin.

— Prea puţin ? Asta înseamnă 25 000 de dolari ! Cu banii ăştia aş putea organiza o expediţie şi...

— N-aţi merge mai departe de marginile lui Nianga, chiar dacă aţi ajunge acolo ! Sînt cîteva triburi nu prea primitoare, fără să mai vorbim de animale, de vegetaţie, de climă. 1 500 de stelari şi merg.

— Vă credeam bogat !

— Şi sînt bogat. Nu ca tatăl dumneavoastră, bineînţeles, dar suficient. Însă acum fac un serviciu. Şi dacă încep să-mi închiriez serviciile la preţuri mici...

— La preţuri mici ! 1 000 de stelari !

— Pentru mine e un preţ mic.

— Sînteţi metis, nu-i aşa ? Din armean ?

— Din chinez şi din polinezian, de unde şi prenumele meu, şi puţin indian cree. Chinezul are destul de furcă să-l oprească pe indianul cree, pe Maori şi pe Francez, care riscă uneori pre-

ţioasa piele comună, într-o noapte ca asta, numai pentru amuzament. Astăzi el conduce. Atunci, 1 500 de stelari şi vă iau. În preţ intră şi serviciile lui Léo şi asta înseamnă mult.

— Fie. Mai aveţi şi alte condiţii? Să fac poate bucătărie?

— În primul rînd, deviza noastră este: mergi ori mori. În al doilea rînd, în tot ceea ce-i priveşte pe indigeni, veţi face întocmai ce vă voi spune şi nimic altceva, fără comentarii. Deseori sînt susceptibili şi nu vreau să risc să văd distrus fructul celor nouă ani de muncă pentru a mă apropia de ei, timp în care, credeţi-mă, am trecut prin multe pericole. S-a înţeles?

— Înţeles.

— Bun. Atunci iată lista cu ce trebuie să vă procuraţi. Am să încerc să conving B.I.M.-ul să-mi împrumute una dintre speranţele lor.

* * *

Stella însoţi cu privirea elicopterul care-i lăsase pe vîrful colinelor din Timangua şi care acum se pierdea în zare. Dispăruse după un nor. Atunci ea îşi plecă ochii peste pădurea care se întindea în formă de contrabas şi aproape că regretă hotărîrea luată.

— La treabă! Hai, bobocilor, adunaţi-vă! Plecăm peste 10 minute! Tilembé, Akoara, *Kénié dato siri! Kénié!*

Supuşi, cei doi hamali indigeni începură să împartă valizele aruncate grămadă.

— De ce n-am mers cu elicopterul pînă la cîmpia Birem? Ne-ar fi scutit de mai bine de 100 km de mers.

Laprade se întoarse.

— Pentru că niciodată n-am avut intenţia să merg spre munţii Karamelole.

— Totuşi, planul dumneavoastră de prospectare pe care l-aţi depus...

Tînărul inginer de mine îşi lăsă fraza neterminată.

— Planul! Mereu planul! Nu mai pot eu de plan! Bineînţeles că l-am depus, fără el B.I.M. nu v-ar fi permis să veniţi cu mine, iar eu am nevoie de prezenţa dumneavoastră. Mergem în bazinul Iruandika, dar pe altă parte. Am reperat acolo aşezări. Le puteţi cartografia şi expertiza. Vi le dau. Astea toate sînt la Umburu. După aceea, o să stăm cîteva luni la prietenii mei Ihambe şi tînăra asta o să-şi poată rezolva treaba. Dacă trebuia să găsiţi dumneavoastră aşezările, şase luni n-ar fi fost de ajuns. Auzi, domnule Achille Gropas?

Tînărul păli.

— Îmi cunosc meseria, domnule!

— Nu mă îndoiesc! Trebuie să fiţi foarte tare la teorie, dar vă lipseşte experienţa. La drum!

— Deci, nimeni nu ştie unde mergem? Şi dacă ne rătăcim?

— N-o să ne rătăcim, domnişoară. Ş-apoi am un emiţător. Să mergem, soarele nu aşteaptă!

El se aplecă, aruncă pe spinare cel mai mare dintre pachete şi, cu carabina în mînă, întinse pasul, urmat îndeaproape de leul său.

— Ce brută! spuse tînărul grec.

— Poate. Haide, altfel rămînem în urmă.

Laprade se distanțase deja cu 100 m, însoțit de doi indigeni tăcuți. Stella își potrivi bagajul relativ ușor, cît putu mai bine și grăbiră să-l ajungă pe Laprade.

— Sînteți demult aici ?

— De șase luni, *miss*. E primul meu teren serios. Știu că n-am experiență, dar să mi-o spună în felul ăsta !

Ea zîmbi.

— Am impresia că Laprade ăsta e un fenomen !

— Un individ fără scrupule, mai curînd ! Necazul e că lui îi datorăm cele mai bogate mine.

— E chiar atît de bogat ?

— Da ! Și pentru că știe asta, ca singurul prospector independent ce se află, are niște pretenții exagerate în schimbul acestei favori. La început, grangurii de pe Terra au încercat să-l cumpere, apoi să-l intimideze și în final să-l vineze. De fiecare dată au fost nevoiți să renunțe. În 2230, Biroul, sprijinindu-se pe lege, i-a declarat expulzarea. 24 de ore mai tîrziu, calea ferată la trecătorile din Kwalar era acoperită de o avalanșă de stînci încît au trebuit șase zile buldozerelor s-o degajeze, iar cele trei prerafinării, pe care le avem în munți, fuseseră inundate de indigenii care luaseră tot personalul prizonier. Atunci i s-a retras decizia și totul a reintrat în normal. El și leul, amîndoi sînt figuri de legendă printre triburi. Fără el, extinderea lucrărilor s-ar fi făcut doar prin foc și sabie și bănuiți ce-ar fi mai rămas din carta noastră restrînsă.

— Da, articolul 4 din declarația din 2098. Dacă Biroul ar fi avut carta mai mare...

— Nici o șansă. Ea nu se acordă decît plantelor nelocuite sau celor unde viața superioară e clasată ca necivilizată.

Guvernul federal e intransigent în acest sens. Nu e cazul aici. Indigenii sînt în majoritate în stadiul vînătorii, dar nu sînt stupizi și nici cruzi. Ar fi putut masacra personalul de la posturile noastre, acum patru ani. S-au înmulțit numai să-i intoxice, aruncîndu-le în apa potabilă rădăcini de kokokolo. Evită orice incident cu noi. Într-un fel e păcat. Eldorado n-ar fi rentabilă cu adevărat decît dacă ar fi exploatată intens, ceea ce ar presupune o colonizare masivă, pe care carta restrînsă o interzice. Sîntem numai 40 000.

— Vă grăbiți sau nu ?

Vocea care tuna îi făcu să tresară. Așezat pe un bolovan, Laprade îi privea cu un zîmbet răutăcios.

— Nu ascultați ce vă spune ,domnișoară. Toți cei de la Birou sînt niște fățarnici. Dacă i-am fi lăsat, ar fi spoliat și lumea asta cum au făcut-o cu altele, pentru ca doamnele elegante și domnii noștri de pe Terra să-și schimbe elicopterul și mașina de 3 ori pe an.

— Dar, dumneavoastră îi ajutați, găsindu-le mine !

— Ah, nu e periculos ! Nu vor putea exploata marea lor majoritate, dar își cumpără drepturile pentru cazul cînd legea exclusivă ar fi revocată. Să lăsăm astea ; mai bine priviți în jur. Nu-i frumos ?

O preerie umedă de munte cobora unduind spre pădure, pictată cu flori multicolore și bizare, cu cîteva stînci pline de mușchi ici și colo.

— Acum cîteva milioane de ani valea era plină de viață. Ghețarul cobora din munții Toumbou la dreapta noastră, șerpuia acolo jos, apoi se așeza pe cîmpia Kindo, la stînga. În perioada maximă a glaciației, nivelul gheții atingea aproape nivelul unde sîntem noi acum. Apoi clima s-a schimbat, ghețarul a dispărut. Dar morenele sale frontale barează cîmpia și au provocat formarea unei mlaștini în spatele lor, o mlaștină care o să ne dea de furcă mîine. Apoi traversăm din nou pădurea, ajungem la marile cîmpii și drumul va fi mai ușor.

— Sînt animale periculoase ?

— Da, cîteva. Sînt și țînțari sau în tot cazul omologii acestora care sînt la fel ca ei. Să mergem !

La amiază ajunseseră aproape pe fundul văii. Odată dejunul terminat, Laprade, scurtînd popasul, dădu semnalul de plecare.

— Vreau să ajungem înaintea nopții la grotele din Dhôu, spuse el Stellei. E cel mai bun refugiu în regiunea asta.

Seara îi surprinse pe un vîrf stîncos, cu faleze abrupte, găurite de caverne și adăposturi. Înaintară prudenți, cu armele în mînă, leul mergînd înainte, dar cavernele erau goale și nimic nu le tulbură somnul. Stella se trezi devreme a doua zi. Hamalii stăteau la gura peșterii, lîngă foc, iar fumul urca încet, luneca de-a lungul stîncii și dispărea brusc, luat de vînt. Se sculă și exploră puțin locul. În unghere, vreascuri de lemne uscate arătau că adăpostul era frecventat destul de des de Laprade sau de alții. Pe perete erau gravate în piatră, nume : Bill Hickok 2212, Jean Carrère 2217, Louis Leblanc 2217, Ted Henderson 2221, (omonim sau rudă îndepărtată) G. Klein 2222. Apoi cu regularitate în fiecare an, Téraï Laprade. Scoase cuțitul și adăugă numele său. Ceilalți dormeau încă. Se așeză și notă cîte ceva. Cu un strigăt de bună dispoziție, dintr-o săritură, Laprade fu în picioare.

— Léo ? Unde ești ?

— A ieșit acum cîteva minute.

— V-ați trezit deja ?

— De o oră.

— Ah ! somnul e slăbiciunea mea. *Trebuie* să dorm. Hei, minerule, în picioare !

Îl împinse cu piciorul pe Gropas, care gemu și se întoarse pe o parte înainte de a deschide ochii.

— Și să mai spui că e unul dintre copiii cei mai buni ai Pămîntului de azi ! Uită-te la el ! Aș fi putut să-l omor de zece ori pînă acum ! Iată-l pe Léo. E-n regulă bătrîne ?

Se aplecă și cuprinse cu brațele capul enorm.

— Léo, bătrînul meu prieten ! Numai tu mă poți consola. Numai tu și eu sîntem buni în lumea asta, două mari brute, omul și leul.

Fiara răgi încet, un răget sacadat, aproape articulat.

— Credeți că vă înțelege ?

— E un superleu, domnișoară ! Ce vă învață la școală ? Tatăl meu lucra la Toronto cu Langley. Léo abia se născuse cînd imbecilii de fundamentaliști au ars laboratorul, acum 11 ani, sub pretext că se batjocorea opera lui D-zeu. Ca și cum ar fi cunoscut secretul creației divine, acești imbecili de plîns, care iau de căpătîi Biblia de la cap la coadă și cu atît mai mult o adună-

tură de legende ale unui trib din epoca bronzului, decît ceea ce e cu adevărat divin și care îi depășește! A ars tot: Langley, tatăl meu, părinții lui Léo, frații și surorile lui! Pe el l-am salvat, dar tata a fost ucis de o bombă incendiară. Îmi pregăteam teza atunci. Mama a murit la scurt timp după asta. Apoi după ce fuseseră spînzurați cîțiva dintre criminali, foarte puțini, ca de obicei, am fugit nemaivoind să rămîn pe Terra. După un an petrecut pe Ophir II, cum Eldorado e capătul lumii, am venit aici împreună cu Léo. Are un procent de inteligență de 85%. Ori asta nu-l situează mai prejos de media umană. Încă două generații ca a lui și am fi avut ajutoare pe planetele sălbatice, ființe mai prețioase decît bietul meu Léo. Vă dați seama ce au făcut acești ticăloși? E singurul din toată specia sa, destul de inteligent ca să înțeleagă și nu e suficient ca să-și găsească uitarea în ceva care-l depășește! Ați accepta să trăiți singură între o lume de zei și una de maimuțe?

— Eu... nu știam toate astea...

— Oh! dar m-am luat cu vorba; de altfel poate mai există vreo speranță. Ramakrishna, de pe Bohar IV, a reluat încercarea lui Langley și a tatălui meu. Poate că într-o zi Léo va avea o consoartă. Normal ar trebui să trăiască 40 de ani. Să mîncăm ceva și să plecăm!

Către orele 10 ale dimineții ajunseră la mlaștină. Solul deveni moale, vîscos, botinele se afundau și se lipeau, ieșind din noroi cu un zgomot de ventuză deslipită. Léo sărea din piatră în piatră, scuturîndu-și labele ca o pisică. Apoi, apa musti sub picioare și mersul deveni și mai anevoios. Între trunchiurile arborilor paluștri, apărură ochiuri acoperite de o vegetație acvatică și trebuiră să le ocolească. Milioane de insecte zbîrnîiau și, înainte să-și continue drumul, Téraï le unse tuturor mîinile și părțile descoperite ale corpului cu un lichid uleios, aromat. Dar dacă majoritatea țînțarilor au fost descurajați, cei mai îndrăzneți înțepau totuși și Stella își simți fața umflîndu-se și mîncărimii îngrozitoare la încheietura degetelor. Laprade ridică filozofic din umeri:

— Nu-i nimic de făcut! O să vă obișnuiți; peste puțin timp n-o să mai suferiți atît; și arătînd spre Gropas: Și el la fel!

Tînărul inginer avea fața buhăită și ochii ca două liniuțe.

— Reacția la venin diferă de la individ la individ. Pot să afirm că e într-o stare mai gravă decît dumneavoastră.

La prînz mîncară repede, cocoțați pe niște bușteni putreziți. Vrînd să se ridice, Stella alunecă și căzu într-o groapă nu prea adîncă a mlaștinii. Laprade înjură.

— În picioare! Repede! Te-ai udat?

— Leoarcă!

— Schimbă-ți hainele imediat! Ne întoarcem cu spatele. Nu cred să fie „niambas" prin apele astea, dar nu se știe niciodată.

După ce Stella îmbrăcă haine uscate o porniră la drum.

— Spuneți-mi, vă rog, ce sînt acești „niamba"?

— Sînt... Pentru numele lui D-zeu!

Léo răgea, aruncînd laba înainte. Dintr-un casal apăru un cap triunghiular de reptilă. Deja Laprade trăsese. Capul se zgudui sub impactul glonțului.

— Un boa de mlaștină! Bineînțeles nu e un boa veritabil, nici chiar o reptilă, dar își joacă rolul de minune. Dacă nu era Léo,

am fi trecut pe lîngă el, fără să-l vedem, iar acum cu siguranță cel puțin unul din noi nu mai trăia. Ating 15—20 metri lungime.
Se întoarse spre indigeni, îi întrebă ceva, nemulțumit.

— Sînt rari din fericire. Hamalii mei pretind că n-ar fi văzut nicodată aici boa. Îi cred, fiindcă eu am traversat mlaștinile de zeci de ori și e prima oară cînd îi întîlnesc. S-o ștergem, voi fi mai liniștit cînd vom fi departe de aici.

Seara, deja terenul urca și campară sub un arbore gigant, pe pămîntul uscat. A doua zi dimineață, Stella se simți obosită, cu febră, dar crezu că era oboseala drumului și lipsa de antrenament. Toată ziua zăcu. De două trei ori era cît pe cei să-i spună lui Laprade, dar se abținu: mergi sau crăpi, spusese el și ea nu vru să se plîngă. Se mulțumi să înghită pe ascuns două pilule de panvaccin.

Dormi rău în noaptea aceea și se trezi în zori. Totul era liniștit. Léo îi păzea așezat cu botul pe labele încrucișate. Laprade și Gropas dormeau mai departe sub cuverturi. Avea frison, dar simțea în stomac un nucleu fierbinte. Palpă încet și scoase speriată un țipăt: sub degete, puțin mai jos de ombilic, pipăi o umflătură ca un ou de găină, înfipt sub piele. Se îndepărtă puțin, își desfăcu bluza: în cercul de lumină al lanternei se vedea într-adevăr o umflătură roșie. Întorcîndu-se, o fulgeră durerea.

— Domnule Laprade!

Acesta sări în picioare cu pușca în mînă.

— Ce s-a întîmplat?

— Ea îi explică și-l văzu pălind în lumina ștearsă a zorilor.

— Cîte dureri ați avut?

— Una singură.

— Uf! Mai e încă timp. Gropas, scoală-te!

Îi trase un picior în coaste. Inginerul se sculă furios.

— Trusa, repede! E o problemă de viață sau moarte! Întindeți-vă, domnișoară, am să vă operez de urgență. N-aveți teamă, am mai tratat deja niște cazuri asemănătoare. Voi țineți-o să nu miște. Nu e timp pentru o anestezie! Akoara! Tilembé! *Ota esi raï. Kila niamba eto!*

Cei doi hamali se repeziră și o apucară de picioare, Gropas îngrozit o ținu de brațe, iar Laprade flambă bisturiul și pensele. Îi dezveli burta, apoi cu un gest rapid și precis deschise umflătura. Sîngele țîșni Laprade tamponă, și mări încet tăietura. Pe jumătate moartă de frică, fata gemu de durere, neîndrăznind să se miște. Laprade introdusese pensele în rană.

— Asta e! Sînteți salvată, era și timpul. Aruncă pe jos o formă albicioasă, plină de sînge și puse în plagă un antiseptic.

— Dacă mi-ați fi spus ceva de ieri, am fi putut evita operația, înghițind niște chinină. Cîteva minute mai mult și ați fi fost moartă. Uitați-vă, era copt, acum plesnește!

Ea întoarse capul și urmări gestul mîinii uriașului. Jos, masa albicioasă se topise și din ea ieșeau o mulțime de globule vîscoase, amiboide.

— Akoara, *sita éto!*

Hamalul turnă spirt peste viermuială și-i dădu foc.

— Ce era?

— Un niamba, pe care l-ați cules ieri, cînd ați căzut în apă. Sînt animale parazite care se introduc sub pielea abdomenului, proliferează foarte repede într-un înveliș apoi, cînd sînt copți, secretă o diastază care distruge peretele intern și se răspîndesc în intestine. Odată pătrunși aici, totul e pierdut — nu-ți mai rămîne decît să-ți zbori creierii. Te mănîncă de viu! Doamne, dar n-ați simțit o înțepătură violentă cînd ați căzut?

În timp ce vorbea, îi prinse cu agraforul două copci. Fata se strîmbă de durere.

— Ba da, dar n-am dat atenție. Tocmai îmi schimbam hainele și am crezut că era un țînțar.

— Trebuie să fii atent la orice în mlaștinile astea blestemate. Ieri, v-ați simțit febrilă, epuizată, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi spuneți!

— Ați fi putut să vă neliniștiți de sănătatea mea, în loc să căutați păduchii leului.

— Léo e ca un copil în anumite privințe. Dacă nu m-aș fi ocupat de el, s-ar fi umplut de paraziți. Dar dumneata ești adultă, se pare. Acolo unde mergem, dacă nu sînteți capabilă să vă îngrijiți singură, n-o s-o duceți mult. În sfîrșit, trebuia să vă previn. Și mă întreb de ce n-am făcut-o!

— Șarpele a apărut tocmai cînd vă întrebasem.

— Nu e nimic, trebuia să mă gîndesc la asta. Eu sînt șeful, sînt deci răspunzător. Dacă vi s-ar mai întîmpla vreodată și ați fi singură, nu ezitați să vă operați singură. După a doua durere mai sînt șanse, învelișul nu se deschide încă. După a treia... Acum, că am pansat cu balsamul acesta cicatrizant, în două zile vom putea pleca.

În românește de Anca Obrocea

(Continuare în numărul următor)

NOAPTEA ERORILOR

SCENARIU ȘI DESENE: VIOREL PÎRLIGRAS

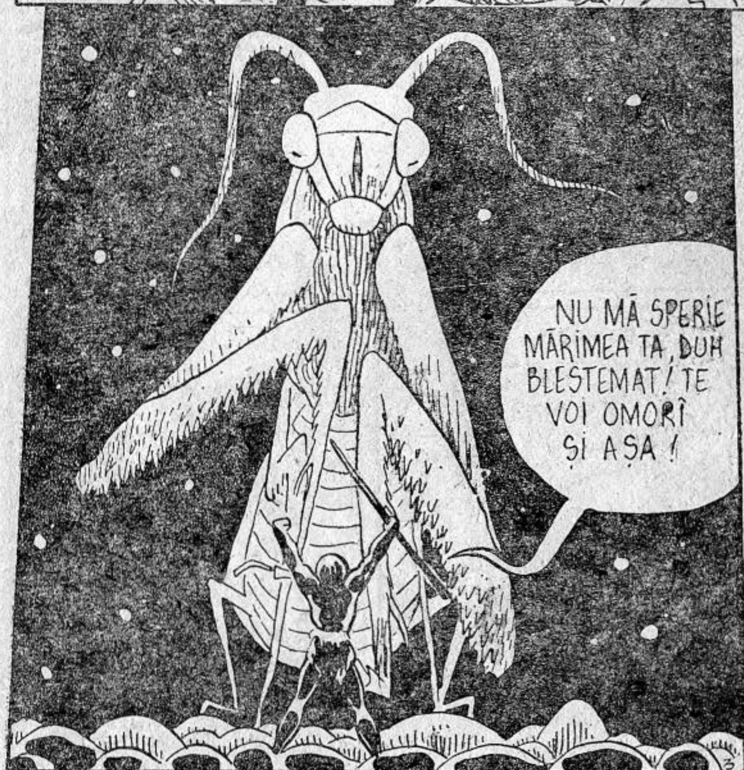

DECI PE PLANETA ASTA, ACUM CITEVA MILIOANE DE ANI-EVOLUȚII, AȚI LĂSAT GERMENELE VIEȚII...
INSECTELE CE S-AU DEZVOLTAT AICI DOVEDESC CĂ PLANETA ARE UN INDICE POZITIV PENTRU NOI
INSECTELE NE-AU SIMȚIT. VIN SPRE NOI

ACTIVITATEA LOR CEREBRALĂ ARATĂ UN INDICE CRESCUT DE NELINIȘTE.
IATĂ-LE! ÎH... ORIBILE...

IATĂ-LE! ORIBILE!

FĂRĂ TEAMĂ! DUPĂ MINEEE...

MANTUS! IA O APARENȚĂ URIAȘĂ ȘI SPERIE INSECTELE ASTEA AGRESIVE!

NU MĂ SPERIE MĂRIMEA TA, DUH BLESTEMAT! TE VOI OMORÎ ȘI AȘA!

NA, LIGHIOANĂ!

VENIȚI, AM OMORÎT UNUL!

HA! HA! HA!
VRAJA SE DESTRAMĂ. NU EȘTI MAI MARE DECÎT NOI!
4

I-AU DESCOPERIT TRUCUL ȘI L-AU OMORÎT. CREZI CĂ POT CITI GÎNDURILE CA NOI?
NU. E IMPOSIBIL CA INSECTELE SĂ GÎNDEASCĂ. A FOST UN ACT DE CURAJ SĂ FORMĂM NAVA TELEPATICĂ ȘI SĂ FUGIM. NU VREAU SĂ FIU OMORÎT ȘI EU...

Tiparul executat la I. P. OLTENIA — comanda 76/1990.

Editura SFVA își cere scuze pentru imposibilitatea de a publica sfîrșitul „Cronicii fantastice a șahului" (**Portretul-robot imaginar al celui care l-ar putea învinge pe Fischer. Șahul în cel de-al 12-lea ceas**) de Adrian Rogoz și Emanuel Reicher, cronică al cărui ultim episod a apărut în numărul trecut (466 din 15 aprilie 1974). Urmarea nu se găsește în posesia noastră deoarece d-l Adrian Rogoz nu s-a mai aflat în acest ultim timp în țară.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Editura SFVA se confruntă încă cu probleme de difuzare a presei. Pentru a avea garanția procurării următoarelor numere

ABONAȚI-VĂ !

Prețul unui abonament pe :
10 nr. = 75 lei (50 lei + 25 lei expediția)
20 nr. = 140 lei (90 lei + 50 lei expediția)
30 nr. = 195 lei (120 lei + 75 lei expediția)

Abonîndu-vă pentru 30 de numere beneficiați de 6 numere gratis !

Cei interesați ne vor trimite contravaloarea uneia din cele trei variante de abonare prin mandat poștal pe adresa : SFVA, Craiova, str. Gheorghe Barițiu nr. 3, 1100, Dolj. Vă rugăm să scrieți citeț numele dumneavoastră, adresa corectă precum și data nașterii.

Toți abonații vor beneficia de surprize !

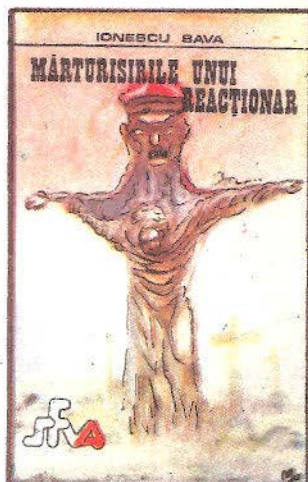
Vă rugăm să ne scrieți impresiile dumneavoastră pe adresa : SFVA, Craiova, căsuța poștală 648, 1100, Dolj.

Urmăriți și cumpărați

primul număr din seria fascicolelor de aventuri, în care vom publica în serial romanul „Mărturisirile unui reacționar",
autor Ionescu Sava.

Folosind ca fond social atmosfera anilor 1941—1949, romanul dezvăluie prin prizma elevului de atunci, Hanibal Teodorescu, viața satului românesc, cu obiceiurile și tradițiile populare, viața de elev în Craiova, cît și peregrinările eroului prin satele doljene, puse în slujba organizării unei contrarevoluții, acțiune eșuată datorită unor factori ce vi se vor dezvălui pe măsura parcurgerii romanului.

Faptele sînt autentice, personajele sînt reale, iar locurile bine punctate geografic. Unii dintre dumneavoastră, stimați cititori, se pot recunoaște în paginile lucrării.

Lucrarea a fost obiectul cenzurii organelor de securitate și

A FOST DECLARATĂ INTERZISĂ.

Lei 5